

Духовний заповіт “Лист майбутньому поколінню”

КОРІННЯ

Ця земля не відпускає, тягне й кличе до себе. Та як інакше? Адже в ній лежать мої діди й прадіди, з неї проростає коріння мого роду. Їхні тіла стали живильною силою для черешневих садів, якими славиться моя земля. Їхні душі стали надійним оберегом для нас, їхніх нащадків. Не має значення, довелось нам зустрітися за життя, чи лише на кладовищі, вони дали й продовжили життя роду, вони так чи інакше живі у нашій пам'яті, частина кожного з них є у нас і наших дітях.

Свідомо чи ні, в нашому роді повторюються імена. Свідомо називаючи дитину на честь когось із предків, ми наділяємо її долею тої людини. Нам здається, що імена дітей ми обрали самі, користуючись власними критеріями. Але виявилось, що всі вони вже були в родині. І це також продовження і зв'язок із родом. Це пам'ять про минуле, що зберігається у майбутньому.

Такі усвідомлення трапляються нечасто. Зазвичай ми живемо, не задумуючись про такі речі. Будуємо своє життя наче за своїм сценарієм, по-новому. Але так чи інакше, виконуємо програму, закладену нашими предками. Ми проявляємо риси характеру, здібності, які подарував нам рід. Свідомо ми можемо щось змінювати, від чогось відмовлятися, щось набувати. Але основа залишається. Ми беремо ввід роду все – погане й корисне, таланти й хвороби, колір очей і форму стопи, уміння виживати чи коритися обставинам. Ми можемо вдосконалювати краще й позбуватися гіршого. Додавати свіжої крові й дарувати життя. Але глибоко всередині ми маємо свій стрижень – генетичний код свого роду.

Ця земля, з якої проростає моє коріння, дала мені все, що могла. Силу прорости й витягнутися на певну висоту. Більше

вже не можу взяти нічого. Моє дерево виросло й пустило віття, зазеленіло й завітло, потяглося до сонця й неба. Тепер у нього інші джерела енергії – повітря, сонце, дощ. Земля дає мені опертя й впевненість. Я міцно стою на своїх ногах, відчуваю за собою кілька поколінь предків.. Усі вони мали міцний характер і сильну волю до життя, були норавливими, працьовитими й впертими. Все це є й у мені, й за ту силу, яку відчуваю у своєму корінні, я не втомлююся дякувати. Дякую пам'яттю і продовженням роду, дякую розвитком і вдосконаленням. Але як дерево не може рости вгору, коли віти прив'язані до землі, так і я більше не можу рухатися далі, не обірвавши ці мотузки.

Каміння потрібне для того, щоб міцно тримати коріння й підпирати стовбур. Бо дерево росте й стає розлогим і важким від плодів, що зріють на його вітах. Колись у майбутньому ці плоди дозріють і впадуть на землю, щоб прорости й дати нове життя й час для руху вгору, до сонця й неба.

Сміливим рухом обрізаю мотузки, залишаю каміння підпирати стовбур й лечу у височінь. Вільна й нова, і водночас – та сама, але з оновленим усвідомленням себе й свого життя. Вдячна людям і ситуаціям, що допомогли трансформуватися й звільнитися від непотрібного, пройти болісний, але такий потрібний процес переродження.